

Chuyện Phiếm 2

Không Có Mùa Xuân. Chẳng Có Mùa Hè

Đã khá lâu tôi có viết một “chuyện phiếm” nói về chữ nghĩa. Nay nhớ lại, bèn gõ thêm “chuyện phiếm 2” nói chuyện “trên trời dưới đất” nhằm mục đích giải trí. Không hơn không kém!

Tôi không biết trong một bài hát nào có những câu ngụ ý rằng có ai đó “không có mùa xuân” để khi hát (hay hét) lên thì thấy cả một cuộc đời dài thòng bất hạnh của một vị nữ nhi hay một đấng nam nhi nào đó sống trong đau khổ và bất hạnh với nỗi cô đơn tức là “*Em không có mùa xuân hay anh chẳng có mùa xuân*” gì ráo. Từ những cá thể, một vài, đó đây, rải rác...và nỗi cô đơn muện phiền của “ai đó” cũng chỉ được ôm ấp giữ kín lấy một mình, không ai chia sẻ, chẳng có ma nào thông cảm để đến nỗi “động lòng” phải thương vay khóc mướn trừ dăm ba đấng nhạc sĩ “quần chúng” hoặc các nhà thơ “chữ tình” thay mặt các nạn nhân để viết lên những lời ca, câu thơ vô cùng ai oán, than trách cho những số phận hẩm hiu đen đui vì cuộc đời “đen như mồm lợn” của những “ai đó”. Người đời gọi vụ này là “rủi ai nấy chịu” hay “trời kêu ai nấy dạ”. Nhưng tiếng “dạ” rất âm thầm, rất kín đáo. Trong lúc có những kẻ “không có mùa xuân” như thế thì dòng đời vẫn trôi chảy một cách miệt mài bất tận. Thiên hạ vẫn sống, vẫn ăn và vẫn thở. Mấy chữ “*vẫn sống vẫn ăn và vẫn thở*” là những chữ tôi cóp (nói lịch sự là mượn hay trích) trong một bài thơ của một nhà sư thời buổi còn chiến tranh khốc liệt nơi chốn quê nhà hơn nửa thế kỷ trước “*Sáng nay vừa thức dậy. Nghe tin em gục ngã nơi chiến trường. Nhưng trong vườn tôi, vô tình hoa tường vi vẫn nở thêm một đóa. Tôi vẫn sống, tôi vẫn ăn và tôi vẫn thở...*”

Viết chuyện vòng vòng một chút như trên để nhập (nhăng) đề, bây giờ xin vào chuyện chính “Không Có Mùa Xuân. Chẳng Có Mùa Hè”.

Năm 2020 của thế kỷ 21 có hơn bảy tỷ (1) mạng người đủ màu da mọi sắc tộc, đủ thứ ngôn ngữ, nhiều tôn giáo, lắm kẻ tốt và cũng không ít người xấu, người khôn cũng như kẻ ngu, người có trí tuệ lẫn người không trí tuệ (2), lớn bé trẻ già, xồn xồn... đều đồng tình nhất loạt chịu sống trong cảnh “không có mùa xuân”. Thật vậy! Từ cuối đông năm ngoái, thiên hạ đã râm rang tiên

đoán rồi báo động sẽ không có mùa xuân đến với loài người. Tưởng rằng chuyện đùa lại hóa ra là chuyện thiệt chằm chằm. Nếu nói theo loại chữ nghĩa “cờ lờ mờ mờ” của một trong những cha nội “đỉnh cao trí tuệ” thì sự tiên đoán đó đã “trở thành hiện thực”. Để chuẩn bị cho chiến dịch “không có mùa xuân” người ta đã phải chuẩn bị từ mùa đông năm trước tại thủ phủ của cái tỉnh gọi là Hồ Bắc bên xứ “tàu khựa”. Đó là, sau khi có cả triệu cụ cao niên, các chú thím ba và các nhi đồng trở về quê hương yêu dấu bên dòng Dương Tử xơi lẩu dơi lẩu rắn và xơi luôn cả lẩu cô vít vào bao tử, lúc về lại các nước tư bản đang giãy chết thì khạc nhổ mấy em cô vít ra để chúng chạy tung tăng khắp mọi nơi, trong khi đó mấy đấng tử lạnh (xin nói lái) ngồi bên trong đại sảnh đường nhân dân ở Bắc kinh cứ leo lẻo “em chả em chả...” có xuất khẩu cái con cô vít ấy đâu! Ấy vậy mà từ kinh thành Roma, thủ đô Madrid, thủ đô Luân Đôn, cộng hòa Czech, kinh đô Paris...rồi các tiểu bang Washington, New York, California, New Jersey, Illinois...của xứ Cờ Hoa đều có sự hiện diện của em cô vít và em đã thi hành sứ mạng của thần chết giao phó, mà trung tâm điều hợp sứ mạng này không ai khác hơn là những anh chị nói bằng thứ tiếng mà mấy năm trước đây có một anh “đỉnh cao trí tuệ” khác đã tung ra cuốn sách yêu cầu dân nước Việt ta phải học thứ tiếng này chửi nhau xí xô xí xào cho vui tai.

Do em cô vít, số người mang bệnh và chết gia tăng theo đường thẳng đứng hướng chỉ thiên. Vài chục, vài trăm, vài ngàn, vài chục ngàn, vài trăm ngàn người chết, hơn năm triệu người bị em cô vít bám chặt. Thiên hạ không còn ai dám nghĩ tới mùa xuân nữa. Mọi sinh hoạt bình thường đều bị ngưng. Người bệnh liên tục xếp hàng đi vào nhà thương. Người chết liên tục xếp hàng ra khỏi nhà thương để vào lò thiêu nóng hổi hay nghĩa trang lạnh lùng. Mùa xuân của đất trời vẫn đến theo chu kỳ chuyển động nhưng mùa xuân của con người đã hoàn toàn bị tắt tị. Thay vào tiếng cười, tiếng chào hỏi chúc mừng...là tiếng khóc cùng với những lời chia buồn rất âm thầm. Có ai dám ví von rằng “nước mắt đã tràn ra cả đại dương” hay không nhỉ? Người chết cô đơn, người sống cũng cô đơn. Quá náo nùng bi ai! Mùa xuân năm 2020 đã trôi qua, hoa lá vẫn vô tình nở rộ khoe sắc. Nhưng chúng có biết đâu rằng trên những chiếc quan tài vừa mới được lấp đầy đất, không có một bông hoa nào được đặt lên đó...

Có

một điều khá nghịch lý là trong lúc hầu hết đám người lúc nhúc trên địa cầu

trải qua một mùa xuân “không có” thì lại có hơn một tỉ người ở đại lục Tàu lại reo mừng giống như kiểu mừng “*mùa xuân đại thắng*” của 45 năm trước trên giải đất hình chữ S hồi hậu bán thế kỷ 20. Họ reo mừng và trưng lên khẩu hiệu “*trường trường cứu cứu*” chúc cho hai quốc gia Nhật Bản và Cờ Hoa vĩnh viễn không có mùa xuân, nghĩa là hai nước “đang giãy chết” này sẽ bị em cô vít chui vào phổi quậy phá cho tới chết hết trơn hết trọi mới thôi. Đó là tất cả những gì con cháu họ Mao họ Tập đã “*nghiêm chỉnh*” nhét được vào tim vào óc những lời của “đứt” “*vạn thế sự biểu*” họ Khổng, sinh ra cách nay hơn hai ngàn năm trăm năm! (chính xác: 2571 năm). Giáo lý & giáo điều của cụ Khổng Tử là một số chuẩn mực mà rất nhiều nhà “đạo đứt”, nhà “giáo nhụt” thường hay lấy để dạy dỗ thiên hạ, cái gì cũng Khổng Chết (Chết = Tử) nói như thế này dạy như thế nọ... Nhớ năm học lớp đệ lục, mỗi tuần có học một giờ chữ Hán (Chữ Hán không có Gờ, nói kiểu cờ lơ mờ vờ), giáo sư phụ trách môn Việt văn có dạy câu: “*Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân*” nghĩa là những gì mình không muốn thì chớ làm cho người khác. Lời dạy của thánh Khổng đầy nhân đầy nghĩa như thế đó! Vậy mà bác Tập nhà ta đã làm ngược lại: Những gì mình không muốn thì hãy làm cho người khác! Rất đúng với bài học về “*đạo đứt kách mệnh*” của các “tử lạnh” “xờ hờ chờ ngờ”. Không sai một li ông cụ... Chẳng phải thế mà cụ Tạt Cạn Bình đã ký giấy xuất kho mang tiền ra nước ngoài lập những viện gọi là “viện Khổng Chết”. Bây giờ thì Khổng chết đã chết thiệt vì mấy em vai rút của cháu chắt cụ sáng chế ra. Không biết bây giờ mấy cái tượng cụ Khổng nằm ở nơi đâu? Sao không thấy các anh chị BLM đi tìm để giật cho sập như những tượng Washington, Jefferson... Dân Tàu nên vui năm phút!

Bên lề chuyện không có mùa xuân. Số là khi em cô vít đang hoành hành mọi nơi đến mức cao điểm thì lằm mằm diễn đầy kịch tính cũng xảy ra nhiều nơi. Ví như chuyện “miếng che mồm” cũng đã gây không khí vui nhộn. Chính quyền các nước khuyên (hoặc ra lệnh) cho mọi công dân khi đi ra đường đều phải mang “miếng che mồm”, nói theo tiếng trong nước là “*khẩu trang*”, nói theo chữ nghĩa Cờ Hoa là mặt nạ. Thiên hạ ùn ùn kéo nhau đi mua, do số cung ít số cầu nhiều nên gây ra sự thiếu hụt trầm trọng. Anh Tàu khựa (lại là anh nữa!) đã biết trước “*sự cố*” này nên đã trữ rất nhiều trong các nhà kho.

Để tỏ lòng nhân đạo kiểu “*Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân*” nên đã chở cả trăm tấn “miếng che mồm” để bán với giá “móc cổ” cho một số nước như Hòa Lan, Pháp, cộng hòa Czech, Ấn Độ, Úc Đại Lợi, Anh, Ý, Tây Ban Nha... Nhưng khi các lô hàng được khai ra thì thấy những “miếng che mồm” toàn là hàng dỏm nên phải đành trả về cho cường quốc đứng thứ hai trên thế giới. Lại có chuyện xảy ra y chang như ở chợ trời: Cờ Hoa quá thiếu “miếng che mồm” nên phải mua của chú Ba trong khi chú Ba bán hàng “dỏm” đắt như tôm tươi. Mấy anh Mỹ vì to con béo mập nên chạy chậm, khi đến xứ Tàu thì hàng cũng vừa hết nên đành phải quay gót trở về cố hương. Đang khi ngồi chờ ở phi trường Bắc kinh thì thấy có mấy chú Ba đang hì hục chất cả chục tấn “miếng che mồm” lên máy bay, không biết mang đi “chi viện” cho nước nào. Thấy thế mấy anh Mỹ mừng quá, liền vội vã ôm mấy bao bố tiền chạy tới chỗ đuôi máy bay giành giật trả giá để mua cho bằng được đồng hàng để mang về Mỹ. Hôm nghe được tin này tôi cười đau cả cái bụng, vung vãi cả nước mắt nước mũi đầy nhà đến nỗi bị bà xã mắng cho một câu nhớ đời: “chuyện nhạt thếch mà cũng cười, đi lau nhà...”.

Chuyện mùa xuân còn dài nhưng xin tạm ngưng để chuyển sang chuyện mùa hè. Nếu nói đúng theo lịch “Tam Tông Miếu” thì ngày 21 tháng 6 vừa qua là ngày đầu tiên của mùa hè. Nơi tôi ở, năm nào cũng vậy, mùa hè hình như có ba chân bốn cẳng nên chạy lẹ hơn những nơi khác. Mới đầu tháng 6 trời đã nắng chang chang, nắng đổ lửa, nắng tóe khói luôn... May mà nhờ có con cô vít nên không “xuất gia” đi ra ngoài nhiều. Thôi thì cứ để nắng ở ngoài căn nhà nhỏ, ta cứ ngồi - nằm - đi - đứng loanh quanh “tại gia”, mở máy lạnh suốt ngày đêm thì cuộc đời cũng mát mẻ như chiều thu lá rơi ngoài cửa.

Mùa hè đến thật rồi! Nhưng mùa hè không được đi đây đi đó, không được lên núi xuống biển, không vào rạp hát, chẳng ra công viên, không đến phòng trà, tránh vô quán nhậu, không bạn bè đàn đúm, chẳng cà phê cà pháo đầu đường góc phố, không hện hện hò hò với ai... không leo lên máy bay, không bước xuống du thuyền... mặc dầu em cô vít cũng đã từ từ giải tán (khi viết tới đây thì nghe “tin tức mình” là em cô vít đang tìm đường trở lại và dự báo em sẽ có mặt vào mùa thu lá rơi này để ngắm mấy chú *nai ngơ ngác đạp trên lá vàng khô...*).

Em cô

vít Tàu chẳng những quậy phá đủ hạng người như mấy cụ ông cụ bà lão niên, các cụ xồn xồn bốn năm bó, các anh thanh niên lực lưỡng, các chị thiếu nữ yêu kiều mà còn quậy luôn đám thiếu niên nhi đồng gọi tắt là “thiếu nhi” nữa. Đám trẻ này ở độ tuổi theo học bậc tiểu và trung học, sáng sớm giả từ cha mẹ, leo lên xe bus màu vàng đến trường để học, chơi và ăn uống cho tới chiều mới quay gót bước lên xe trở về đoàn tụ với mẹ cha và anh chị em. Ấy là chuyện bình thường bấy nay. Đùng một cái, em cô vít đi khắp hang cùng ngõ hẻm không chừa chỗ nào, thế nên trước ngày spring break các trại thiếu nhi “tương lai của đất nước” này cũng nhận được lệnh ngừng hoạt động và từ đó cũng sinh ra nhiều nhiều sự khiến cho các đấng phụ huynh cũng đau cái đầu không ít.

Buổi sáng đến trường, việc đầu tiên là các trại thiếu nhi được đưa vào nhà ăn để chơi màn điểm tâm cho vững bụng trước khi bắt đầu giờ học. Đến trưa lại bước vô phòng ăn xơi cho đầy bụng rồi vừa học và chơi cho đến chiều. Ở nhà, các đấng cha mẹ sau khi tiễn con đi học lại phải vội vã khăn gói lên đường đi làm, chiều trở về đón các trại con và chỉ lo cho chúng bữa ăn tối cùng với gia đình. Vậy mà nay, khi các đấng thiếu nhi phải ở nhà thì cha mẹ phải lo thêm cho chúng từ bữa ăn sáng cho đến bữa ăn trưa. Việc rắc rối lại xảy ra cho một số đông gia đình có lợi tức khiêm nhường, chạy ăn cho ba bốn trại con không phải là chuyện dễ trong lúc “ngăn sông cấm chợ” và ngân quỹ gia đình thiếu hụt. Cũng may là có một số tổ chức thiện nguyện và chính quyền phân phát thực phẩm nên cũng tạm ổn phần âm thực, rồi còn nhận được một nghìn hai trăm cho người nhớn và mỗi trại thiếu nhi được năm trăm mỗi đứa. Cũng tạm ổn.

Mùa hè là những tháng ngày mà các đấng nhi đồng háo hức nhất và mong được cha mẹ cho đi chơi đây đó để quên bài quên vở của một năm học dài đằng đằng. Có gia đình cho con đi chơi nước ngoài, đến xứ này xứ nọ, xem thắng cảnh, thăm viện bảo tàng, nghỉ ngơi cùng giải trí để cho chúng mở mắt nhìn ra cái đẹp cái hay của thế giới bên ngoài. Các gia đình khác đưa con đi các nơi vui chơi ở một số tiểu bang trong nước như Disney Land, Disney World...hay nghỉ ngơi ở miệt núi rừng hay nơi biển cả, nhiều con em đi chơi với bạn bè như cắm trại chèo thuyền leo núi...kể ở miền đông bay sang miền

tây, kể miền tây chạy sang miền đông. Nói chung là đi lung tung tứ phía tha hồ vui chơi giải trí nghỉ ngơi.

Thế mà nay các đấng nhi đồng phải ngồi nhà suốt mấy tháng cũng sinh ra lảm “sự cố”. Trước hết là các đấng nhỏ này khi ngồi nhà thì buồn mồm buồn miệng cho nên có cái gì ăn được là cứ ăn, không phải một vài hôm mà từ tháng này qua tháng khác nên thân hình nhi đồng đã trở thành các em “bé bự”. Thứ đến là, sau khi ăn đầy bụng thì chạy đi tìm chiếc Ipad, chiếc Iphone...để dùng 10 ngón bấm qua bấm lại bấm lên bấm xuống lia chia...bấm mê mẩn bất kể thời gian cho đến khi các bậc cha mẹ mời đến bàn ăn hoặc mời đi ngủ mới chịu buông máy. Nội hai khoảng ăn nhiều và bấm nhiều cũng đủ để cho các bậc cha mẹ lo âu không ít. Đó là chưa kể những “sự cố” khác xảy ra trong nhà khiến cho mẹ mắng cha, cha goánh mẹ, cãi vã tùm lum khiến cho mấy anh cảnh sát được gọi tới để can thiệp. Nhưng thời buổi của BLM này gọi 911 hơi khó đấy! Riêng em cô vít thì đang rập rình đâu đó nhe răng cười khoái chí...

Phong Châu

Tháng 6 - 2020

Ghi chú:

(1) Thống kê của Liên hiệp quốc vào 2017 thì dân số thế giới là 7.5 tỷ người.

(2) Thuật ngữ chỉ những đỉnh cao loài người (sẽ được ghi vào tự điển Webster's Dictionary vào thế kỷ thứ 22).